

Veel arme gezinnen in onze veldlanden kunnen zelf geen brandhout of briketten betalen. Ze zijn afhankelijk van de geefbereidheid van anderen.

**Geef
daarom
voor warmte
in de winter.**

Zie hiervoor de begeleidende brief.

Wat een aardappel ons kan leren...

Op het moment dat ik dit schrijf is het bijna 5 november, dankdag voor gewas en arbeid. Elk jaar wanneer de dankdag nadert, schiet een verhaal van dr. Meijler mij te binnen. Zo ook nu weer.

De beroemde cardioloog Dr. Frits Louis Meijler (overleden in 2010) hield op 17 juni 1968 een rede bij de aanvaarding van het ambt van hoogleraar aan de Rijksuniversiteit van Utrecht. Zijn rede had een opmerkelijke titel: 'Kun jij een aardappel maken?'

Dr. Meijler vertelt hoe hij als Joodse jongen de tweede oorlog heeft overleefd. Hij zat ondergedoken op de boerderij van boer Weerts te Kloosterhaar (Overijssel). Op die boerderij werden enorme hoeveelheden aardappels verbouwd. Deze aardappels werden met paard en wagen vervoerd naar schepen. Frits werd door boer Weerts belast met deze aardappeltransporten. Tijdens de eerste ritten werd Frits nog begeleid door boer Weerts. Op een gegeven moment reed een van de wagens die volgeladen was met aardappels door een diepe kuil waardoor één aardappel op de weg viel en gedeeltelijk verpletterd werd door het wiel van de achterste wagen. Boer Weerts riep: 'Hó!'. De paarden stopten. Boer Weerts liep enkele meters terug, bukte zich en raapte de aardappel op en gaf die aan één van de paarden te eten.

Frits begreep dit niet en vroeg:

"Waarom stopt u nou en raapt u die ene aardappel op; er zijn er toch genoeg?" Weerts antwoordde: "Je hebt gelijk, er zijn er genoeg, maar kun jij een aardappel maken?" Frits moest deze vraag ontkennend beantwoorden. En hij heeft die vraag nooit vergeten. Juist die vraag maakte hem als wetenschapper heel bescheiden. Wij mensen denken dat we heel veel kunnen... maar kunnen we een aardappel maken?

Als Jood had Frits Meijler geleerd dat er een Schepper is die de aarde en al het leven geschapen heeft. Wie zich met die schep-

ping bezig houdt, zoals wetenschappers, boeren, tuinders etc. die verbaast zich vaak over het wonder van het leven; hoe kunstig en complex alles in elkaar zit. Dat maakt bescheiden.

Zelf ben ik op het platteland opgegroeid, slechts enkele kilometers verwijderd van de plek waar Frits Meijler ondergedoken heeft gezeten. Ik weet nog goed dat elk jaar op de 2e woensdag van maart het gewone leven stil kwam te liggen, dan was het nl. biddag voor gewas en arbeid - in de volksmond een 'bij-zondag'.

Er werd die dag niet gewerkt en iedereen ging naar de kerk om Gods zegen te vragen over poot- en zaaigoed, over al het werk dat gedaan zou worden en over de komende oogst. De mensen in de kerk - voor het merendeel boeren die afhankelijk waren van wat de aarde voorbracht - voelden zich afhankelijk van Gods zegen. Zij beseften maar al te goed dat wij mensen hard kunnen werken en heel goed ons best kunnen doen, maar we hebben niet alles in de hand... wij kunnen geen aardappels maken.

Op de eerste woensdag in november kwam het gewone leven opnieuw stil te liggen, dan was het dankdag voor gewas en arbeid. Een speciale dag om God te danken voor o.a. de aardappels die we ontvangen hebben en die we niet zelf kunnen maken.

Die uitspraak 'Kun jij een aardappel maken' zit in mijn hoofd gebeiteld en doet me elk jaar opnieuw beseffen dat we afhankelijk van God zijn. Wij mogen arbeiden - zaaien, poten, schoffelen, irrigeren etc., maar God is het Die ons wijsheid en kracht geeft én Die de groeikracht in de gewassen legt. Wij doen ons uiterste best, maar vragen tegelijkertijd om Gods wijsheid en zegen. Of, om het met de woorden van mijn moeder te zeggen: 'Wij doen ons best, en God de rest.'

Ds. Egbert van Beesten

Afscheid Frits Iedema

Tijdens de vergadering van het bestuur van Mensenkinderen op 14 oktober jl. is afscheid genomen van Frits Iedema. Sinds 12 oktober 2021 maakte hij deel uit van het bestuur.

Voorzitter Piet Rozeboom zei bij het afscheid van Frits: "Wat jij inbrengt getuigt van een nuchtere kijk op de dingen. Je bracht soms nieuwe inzichten - als een soort

uitvinder. Frits, bedankt voor je inbreng en betrokkenheid gedurende de afgelopen vier jaren."

Als dank voor zijn inzet en als herinnering aan Mensenkinderen overhandigde de voorzitter hem een grote foto van het jongetje dat symbool staat voor het werk van Mensenkinderen. Frits bedankt en we wensen je Gods zegen voor de toekomst!

VOORZITTER PIET ROZEBOOM BEDANKT BRAM
VOOR ZIJN INZET VOOR MENSENKINDEREN.

Afscheid Bram van Dijke Een man met hart voor Mensen(kinderen)

Na bijna vijftien jaar trouwe inzet neemt Mensenkinderen afscheid van Bram van Dijke.

Tijdens een feestelijke bijeenkomst op 10 oktober jl. bedankten bestuur en collega's hem voor zijn jarenlange betrokkenheid, geloofsvertrouwen en bewogenheid met mensen – dichtbij en ver weg.

De sollicitant uit Buitenpost

Toen Bram in 2010 vanuit Buitenpost bij Mensenkinderen solliciteerde, viel hij direct op. In zijn brief verwoordde hij als enige glashelder wat de doelstelling en werkwijze van Mensenkinderen is. Tijdens het gesprek straalde hij bovendien iets uit wat niet op papier te vangen is: echtheid. "Ik geloof dat ik talent heb om iets over te brengen aan mensen" zei hij toen. Vijftien jaar later kunnen we volmondig zeggen: dat talent heeft hij ruimschoots bewezen.

Pastoraal

Bram begon met een contract van twintig uur, maar iedereen wist al snel: Bram kijkt niet naar uren. Hij leefde voor zijn werk. Vanuit zijn pastorale bewogenheid bezocht hij talloze donateurs, diaconieën en scholen in het hele land. Overall werd hij gewaardeerd om zijn oprechte belangstelling, zijn luisterend oor en zijn warme geloofsgetuigenis. Of hij nu sprak in een kerk, bij een diaconie of aan de keukentafel van een donateur – Bram wist mensen te raken met verhalen uit Albanië, Armenië en Moldavië.

Bewogen

Zijn reizen naar de veldlanden maakten diepe indruk. Eén van de verhalen die hij

vaak deelde, was dat van een Armeense vrouw met een gehandicapt dochttertje. Ondanks haar armoede had ze een groot Godsvertrouwen. Dat raakte Bram diep – en juist die bewogenheid wist hij telkens weer door te geven aan anderen.

Bescheiden en gelovig

Bescheidenheid kenmerkte zijn werk. Bram was nooit bezig met cijfers of targets, maar met mensen. Hij wilde getuigen, verbinden en bemoedigen. En juist daardoor bereikte hij zoveel. Zijn collega's omschrijven hem als betrouwbaar, nuchter, humorvol en vol geloofsvertrouwen. Hij bracht rust in het team, geloof in moeilijke tijden en een glimlach tijdens vergaderingen.

Vergroeid met Mensenkinderen

Tijdens de afscheidsbijeenkomst werd gezegd: "Bram is Mensenkinderen." En dat klopt. In al die jaren is hij vergroeid geraakt met de organisatie. Mensen zagen in hem wat Mensenkinderen wil uitstralen: geloof, bewogenheid, integriteit en hoop. Hij was niet alleen een collega, maar ook een broeder in het geloof, iemand met wie je kon praten over werk, kerk, boeken en leven.

Nieuwe fase

Nu breekt voor Bram en zijn vrouw Aletta een nieuwe fase aan. Geen donateursbezoeken meer, ook geen veldreizen meer – want die werden de laatste jaren steeds vermoeiender – maar tijd om te genieten, te rusten en samen nieuwe wegen te ontdekken.

En wie weet, misschien blijft Bram hier en daar nog preken of pastoraal werk doen.

Dank

Bram, namens bestuur en medewerkers van Mensenkinderen: hartelijk dank voor je trouw, je geloof, je wijsheid en je warme hart voor mensen – dichtbij en ver weg. We wensen jou en Aletta van harte Gods zegen toe in deze nieuwe levensfase. Bij Mensenkinderen laat je geen leegte achter, maar een warme voetafdruk – die ons nog lang zal herinneren aan wie jij bent: een man van geloof, van liefde en van mensen.

Een nieuwe fiets voor Martik

Martik Hovhannisyan uit Armenië heeft een sponsorouder waardoor hij maandelijks een voedselpakket krijgt en indien nodig kleding en medische zorg. Hij had één grote wens; een fiets. Van zijn Nederlandse sponsor heeft hij een fiets gekregen. De glimlach op zijn gezicht zegt genoeg.

Het mes snijdt aan twee kanten

In Armenië worden de winterjassen voor het jassenproject in een naaiatelier gemaakt dat door Mensenkinderen is opgezet. Door dit project hebben 10 vrouwen werk en inkomen en snijdt het mes dus aan twee kanten.

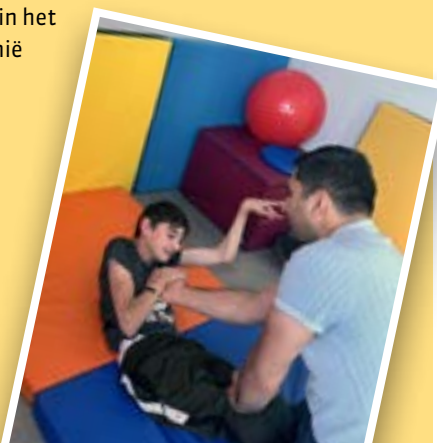
Veldberichten

Een centrum van hulp en hoop

Het revalidatiecentrum - Next to You in Vahangni - voor kinderen met een beperking is inmiddels volop in bedrijf. Kinderen en jongeren uit Noordwest-Armenië krijgen in dit centrum allerlei soorten therapie: logopedie, ergotherapie, fysiotherapie, speltherapie etc..

Tot de opening van Next to You, konden kinderen met een beperking alleen in de hoofdstad Yerevan terecht voor goede therapie. Voor kinderen in het Noordwesten van Armenië was te ver weg. Voor de meeste kinderen die nu in Next to You komen, is het de eerste keer dat ze therapie krijgen. Het is verbluffend te zien welke verbeteringen goede therapie kan bewerkstelligen.

COLOFON

Mensenkinderennieuws is een gratis uitgave van Mensenkinderen en verschijnt vier keer per jaar.

mensenkinderen
♥ voor mensen in nood

Galvaniweg 8c, 8071 SC Nunspeet
Telefoon 0341 - 455 559
info@mensenkinderen.nl
www.mensenkinderen.nl
NL87 INGB 0000 0055 35

